Corbul discordiei

AM AVUT ocazia să fiu în repetate rînduri în sala mare a Palatului Național din capitală, dar niciodată n-am sesizat aici o atmosferă atît de gravă, țesută din griji și neliniști, din revoltă și durere ca cea din seara zilei de 24 octombrie curent, cînd a avut loc o întîlnire a conducerii Republicii Moldova cu originarii din partea stîngă a Nistrului, care trăiesc și lucrează la Chișinău și în alte localități din republică. Era și firească o asemenea atmosferă, căci aceste zile de toamnă numai bucurie și seninătate în suflet nu ne aduc nouă, moldovenilor. Focul separatismului, ce a mocnit mai mult timp din cauza irresponsabilității și inerției fostei conducceri a republicii, azi vrea să-și înalțe flăcările nesățioase pe vatra noastră strămoșească și, pentru a-i sta în cale, s-au ridicat toți oamenii de bună credință, tot neamul. S-au ridicat și adevărații noștri frați din stînga Nistrului.

— În seara de azi în această sală, — a declarat în cuvîntul său de deschidere a adunării domnul Petru Soltan, deputat al poporului din republică, președinte al comitetului de inițiativă pentru formarea societății culturale «Transnistria», — s-au adunat acei moldoveni care au în Moldova din stînga Nistrului frați și surori, părinți și bunei; care se duc acolo pentru a se închina osemintelor strămoșilor lor și, deci, pămîntul acesta rămîne pentru ei sfînt. Forțe ostile vor să ne dezbine neamul și de le vom permite așa ceva — urmașii nu ne vor ierta-o. Transnistria a părinți și bunei pe aceste pămînturi? Au învățat în școlile noastre? Nu. Cei de se declară apărători aprigi ai Transnistriei n-au aici, la noi, decît posturi mari, apartamente bune, fotolii moi și salarii solide. Și pentru a nu le pierde sînt gata să ne sfîșie baștina, să ne pîngărească trecutul, prezentul și viitorul.

Mă întreb, dragi compatrioți: ar putea cineva dintre noi, părăsindu-și vatra, casă părintească, să se aciueze la un alt capăt de lume pentru a tinde că e stăpîn acolo, uitîndu-se de sus, cu dispreț la băștinași? Nu, noi nu putem face așa ceva. Căci nu jinduim la averi și moșii străine; însă nici pe ale noastre nu le vom ceda nici într-un caz. Însoritul nostru plai a mai fost colindat de urgii și furtuni; vor trece, neapărat vor trece și cele de azi, noi rămînînd după ele tot aici, tot la noi acasă. Doar poate mai puțin creduli și naivi, mai exigenți față de cei care ne vin cu poalele în brîu și buzunarul cît sacul.

Într-adevăr să ne întrebăm: ce au sfînt pe pămînturile Transnistriei cei veniți ieri-alaltăieri din diferite colțuri ale «necuprinsei...»? Au aici, ca transnistrenii noștri, o istorie de secole?

Să transformăm localitățile transnistrene în detașamente de apărare a integrității Moldovei suverane! Acest apel ce a răsunat în cuvîntarea lucidă a domnului Petru Tolocenco, prorectorul Institutului pedagogic din Tiraspol (cea mai veche instituție de învățămînt superior din republică, azi declarată acolo «cuib al relelor», «insulă a naționalismului»), a fost întîlnită cu aplauze fierbinți. Da, ele, satele din Transnistria, trebuie să iasă din amorțire, din pîcla minciunii, din împărăția oglinzilor strîmbe în care au fost împinse cu perfidie. La aceasta trebuie să contribuim în primul rînd noi, au declarat cei de la tribună. Frumoase cu-

fost, este și va fi trup din trupul Moldovei, acum, în ore de grele cumpene, trebuie să dovedim prin fapte că sîntem destoinici de strănunii noștri, mormintele cărora au fost semănate sute de ani la rînd pe pămînturi ce ajung pînă la Bug, la gurile Niprului.

Transnistria e trup din trupul Moldovei. Acesta a fost, într-o interpretare sau alta, laitmotivul tuturor luărilor de cuvînt în cadrul adunării ce a durat mai mult de patru ore; acest gînd trece ca un fir roșu și în apelul adoptat la acțiunea în cauză. Dezmembrarea Moldovei, asimilarea forțată a populației băștinașe, însoțită de distrugerea lăcașelor sfinte, de suspendarea limbii naționale, de închiderea școlilor moldovenești și-au găsit o continuare firească în politica de azi a liderilor separatiști, în fruntea cărora se află cei de la Tiraspol și care se înarmează cu asemenea arme dubioase, cum este crearea unui Soviet Suprem provizoriu, ce nu-i altceva decît o structură ilicită, anticonstituțională: intimidarea celora de nu se grăbesc să adere la lozincile lor deșănțate; dezinformarea și minciuna sfruntată.

Într-adevăr, să ne înrtebăm: ce au sfînt pe pămînturile Transnistriei cei veniți ieri-alaltăieri din diferite colțuri ale «necuprinsei...»? Au aici, ca transnistrenii noștri, o istorie de secole? Au strămoși ce odihnesc somnul de veci pe dulci cîmpii, sub movilii ce se tot călătoresc de la Carpați pînă la Dunăre și de la Siret la Nipru? Au ei vinte, frumoasă pornire. Cu atît mai mult că, dacă n-ar arde țara, ele, satele transnistrene, ar putea să ne mai reproșeze, la o adică, cîte ceva: și în ce privește economia, și infrastructura socială, și ecologia, și cultura. Dar noi cu toții am fost prizonierii timpului de ieri și nu se cade să urmăm maxima imperială «Divizează și stăpînește». Nu, noi trebuie să ne unim, în unire ne e puterea. Și dacă vom fi un stat suveran, puternic, atunci ne vom achita toate datoriile ce ne împovărează.

Acest adevăr a fost menționat (și primit cu multă satisfacție de asistență) de către domnii Mircea Snegur, Președintele Republicii Moldova, Alexandru Moșanu, Președintele Sovietului Suprem al republicii, Mircea Druc, prim-ministru, care au luat cuvîntul și au răspuns la numeroase întrebări. Programul complex de dezvoltare a Transnistriei pe o perioadă de zece ani, asupra căruia lucrează intens guvernul, prevede soluționarea tuturor problemelor complicate ce s-au acumulat și în stînga Nistrului. Pentru aceasta însă — iarăși și iarăși — trebuie să fim uniți, să putem lucra și trăi în pace. Primul pas concret în direcția dată trebuie să fie boicotarea alegerilor din 25 noiembrie. Într-adevăr, după cum a menționat unul dintre vorbitori, fie ca fiecare transnistrean, pînă a se decide să plece sau nu la alegeri, să se mai întrebe o dată. «Dar ce pierd și ce cîștig eu de pe urma votării?». Să se gîndească la casa sa, la părinții, la copiii săi. Ce le lasă moștenire lor? Un pămînt, o istorie, un neam vîndut?

Gîndiți-vă, frați transnistreni! Istoria doar nu cunoaște nici o împărțire a pămînturilor, care să nu fi fost însoțită de vărsare de sînge... Să nu ne scoatem țara la mezat! Da, Transnistria e trup din trupul Moldovei, după cum și moldovenii de pretutindeni au același drept la pămîntul nostru, au dreptul să se atingă cu inima și sufletul de mareața și eterna umbră a lui Ștefan cel Mare.

Refrene dureroase ne însoțesc istoria neamului. Anul 1775... anul 1812... anul 1940... anul 1946... Iată sîntem în 1990. Și iarăși planează peste Moldova — azi o fărîmă din fosta sclipitoare Dacie — corbul discordiei, căutînd să ne ciugulească lumina. Să fim patrioți!

Ilie BUJOR.